

tekst beroepen om er een afwijking van het rechte pad mee te verdedigen, er op te wijzen, dat zij dit Schriftwoord misbruiken en mishandelen.

De Bijbel mag niet tot een martelaar worden gemaakt.

J. THUIS.

UIT DE SCHRIFT.

Vergeefs verborgen.

Gij stelt onze ongerechtigheden vóór U, onze heimelijke zonden in het licht Uws aanschijns. Ps. 90:8.

Dat is nu een van die overbekende woorden van het Woord. We kennen het wel. En zijn inhoud kunnen we erg gemakkelijk omschrijven: God kent al onze zonden.

Maar eerst als we het goed gaan lezen, met den vinger er bij, eerst dan gaat het leven en lichten voor ons oog.

In de beide versregels van dit vers is een climax. Of eigenlijk niet één, maar een dubbele. Ongerechtigheden — heimelijke zonden.

Gij stelt ze vóór U — in het licht van Uw aanschijn.

Dat zijn onze zonden: heimelijke ongerechtigheden. Naar luid van den onvertaalde tekst: zonden, die wij trachten te verbergen. Zoo doet immers de zondaar het zoo graag: zijn zonden verbergen. Hij bedekt ze door ze te bedrijven in het verborgen. Door ze te vergoelijken. Door ze op te sieren met wat fatsoen. En dan voelt hij zich zoo veilig in het heerlijk beschutted duister, waarin hij met zijn zonde is gaan wegschuilen.

Vermoedelijk hebben we daarvan allen iets weg. Zonde belijden: eerlijk onze zonde bloot te leggen in al haar leelijkheid — dat leert eerst genade doen. Veel liever bedekken we die zonde met het vergoelikkend oordeel van de publieke opinie; met wat de menschen van ons zeggen, de menschen, die niet kunnen doorboren met hun kortzichtig oog het duister, waarin we ons hebben teruggetrokken met onze leelijke zonden.

Heimelijke zonden, ja, daarvan kennen we immers iets!

Wel, daarover heeft nu het Woord des Heeren iets te zeggen. Daarover gaat nu het gericht van den alwetenden God. Want Hij stelt die zonden vóór zich. En daar is nu de tweede climax. God stelt die zonden voor zich, zegt de eerste versregel. Maar de tweede zegt hetzelfde nog veel ontstellender: God stelt ze in het licht. In het licht van Zijn alwetendheid. Van Hem straalt licht uit. Voor Hem bleef niets verborgen.

Hij ontvangt zelfs Zijn kennis van onze zonde niet door wat wij ervan zeggen tot Hem in ons boeten en belijden. Dat licht gaat van Hem zelf uit — het is het licht van Zijn aanschijn. Onbarmhartig, zooals de waarheid is, straalt dat licht over ons leven en over ons hart met al zijn ongekende diepten heen en het zet alles, alles in het licht.

Verstaat ge, lezer, den ernst wel van dit woord? Het is, als hoort ge God hier spotten met het stumperig pogen van den zondaar. Die tracht steeds in het duister te vluchten en verkneuterl zich over de heerlijk bedekkende schaduw, waarin hij met zijn zonde weggescholen leeft. Niemand, die weet, wat er in dat hart en dat leven voor zonde is. Ja, de menschen weten er iets van. Maar uit hun gunstige beoordeeling blijkt wel, dat ze feitelijk het fijne niet weten; dat ze geen begrip hebben van de wereld van vuil en van ongerechtigheid, die er leeft en woelt in de ongekende diepten van het hart.

Maar tegenover God is het anders. Ge moogt dan dit woord wel zoo parafraseeren: Wij trachten steeds onze zonden te verbergen in het beschutted duister der onwetendheid — maar Gij stelt ze vlak vóór U, en daar staan wij met al onze zonden in het licht!

Lees het goed duidelijk. Gij stelt onze ongerechtigheden vóór U. Stellen, dat is het opzettelijke, het gewilde en bedoelde. Zooals iemand iets opzettelijk uit een donkeren hoek van de kamer haalt en het dan vlak vóór zich zet, om het goed te bezien van allen kant. Zoo doet God met onze zonden. Wij zouden er mee wegvluchten in het duister. Ze bedekken met allerlei moois. Maar God haalt ze, menschelek gesproken, daar-

vandaan, en zet ze dan vlak vóór zich, zoo, dat het volle licht er op valt, als om het goed te kunnen zien.

Zoo blijft er niets verborgen voor Hem.

Zoo is het dan te vergeefs, of we al pogen, met onze zonden te vluchten in het duister, en of een zonde ook al in het verborgen bedreven werd en voor menschenoog bedekt bleef. Te vergeefs, of de menschen misschien ook al een mild oordeel hadden over ons — want wij staan met onze zonden in dat volle, onbarmhartig schijnende licht.

Met al onze zonden. Van de eerste, die op onze schuldrekening geschreven werd, tot de laatste, die bedreven wordt, eer het hart stil blijft staan. Al onze zonden. Zoo kennen wij zelf onze zonden niet. Van al haar getallen door den loop der jaren weten we het kleinste deel niet meer. Ver het meeste zonk weg in het donker van het vergeten. Weldaad Gods.

Maar God vergeest nooit iets. Hij kan niets vergeten. Voor Hem is er geen verleden, maar niets dan eeuwigheden. Als straks de avond van ons leven valt — o, dan weten we nog vele zonden; de grootste, die als bergtoppen uitsteken boven de eentonige vlakke. Maar het meeste is vervaagd en verdoezeld. Maar dan staat alles nog voor dat Aanschijn evenals het stond op het oogenblik, toen het bedreven werd.

Zoo staat het in dat licht. Nu. En straks als we sterven gaan. En als we verschijnen moeten voor den God, die alles zag. En straks als de boeken geopend worden. Wij staan met onze zonden in het licht.

Dat is niet slechts een feit — dat is ook een woord. Zoo doet God het niet alleen. Maar Hij zegt ook, dat Hij het zoo doet. Hij had het ook wel den zondaar kunnen verbergen. Hij had den zondaar kunnen laten in den zoeten waan, dat hij een fatsoenlijk mensch is, om hem dan straks ontuchtend weg te slingeren in de eeuwige duisternis.

Neen, lezer, het is niet slechts een feit; het is ook een woord. God zegt het ook. Eer we voor dien Rechterstoel verschijnen. En dat is ons behoud. Daarin is de slank nu van het Evangelie. De waarschuwing, zich te bekeeren van den zoeten waan, dat het nog wel meevallen zal voor Gods gericht.

Hier treedt, als ik het zoo lees, God zelf door Jezus Christus ons tegen. Hier zie ik een Goddelijke hand uitgestoken, een Middelaars hand, die dien zondaar leiden wil naar den troon der genade om te hoeten:

Ik wil mijn misdaden, die U tergen,

Niet verbergen.

Ik bedek voor U die niet.

Zoo is de weg ten behoud. Als de zondaar uit zijn beschutted duisternis uitkomt en vrijwillig in dat licht Gods gaat staan.

In dat duister is het verderf.

Maar daar, in het licht, is behoud. Het licht veroordeelt ons en het behoudt.

Lezer, kwaamt gij reeds uit het duister naar dat licht?

C. B.

KERKELIJK LEVEN.

Verkeerde wisselstand. III.

Om de kwestie zuiver te houden, kan het zijn uit hebben te herhalen, waarom het hier niet gaat en waarom wel.

Het gaat er hier niet om, dat Dr v. d. V. Smit een pleidooi hield tegen den zoogenaamden vroegdoop. Ofschoon wij het met dit pleidooi niet eens zijn, zouden we toch niet naar de pen gegrepen hebben om het te bestrijden. Over deze kwestie bestaat er in onze kerken verschil van gevoelen en wij zijn van oordeel, dat, al mogen er pogingen worden aangewend, om elkander te overtuigen, men elkander hierin toch behoort te dragen.

Het gaat er hier niet om, dat Dr v. d. Vaart Smit aan de doopvragen het karakter van belijdenisvragen wil geven. Hoewel wij meenen, dat prof. Bouwman hem in „De Bazuin” op dit punt afdoende weerlegd heeft en dat Dr v. d. V. S. in zijn verdediging daartegen

niet is geslaagd, achten we ook deze zaak niet van zoo hooge importantie, dat wij hierover zouden moeten polemiseren.

Het gaat er hier vooral niet om, dat de Doop van een kind voor zijn ouders van geen beteekenis zou zijn. Indien Dr v. d. V. S. slechts op de beteekenis van den Doop voor de ouders had gewezen, zouden wij hem gaarne zijn bijgevalen. Wij zijn juist van gevoelen, dat deze beteekenis soms al te zeer wordt weggecijferd. Maar het gaat enkel en uitsluitend hierom of de ouders bij den Doop van hun kind ook zelf mee den Doop ontvangen.

Dr v. d. V. S. beantwoordt dit in bevestigenden zin.

Daarmee verkondigt hij iets, wat noch in onze Gereformeerde Kerken noch in de Gereformeerde dogmatiek ooit is gehoord.

Dat is op zichzelf genomen nog geen argument tegen de waarheid van zijn stelling.

Onze Gereformeerde dogmatiek verzet er zich gelukkig niet tegen, dat er iets nieuws wordt te voorschijn gebracht.

Onze Gereformeerde Kerken hebben niet in konservatisme haar belijdenis afgesloten, zoodat er niets nieuws aan mag worden toegevoegd.

Het nieuwe is integendeel hoogst welkom.

Het mag gerust tegen oude voorstellingen ingaan, mits dan op grond van de Heilige Schrift de onhoudbaarheid van de laatste worde aangetoond.

En dan maakt het nog groot verschil, waarop dit nieuwe zich richt.

Er zijn kwesties, welke aan het uiterste van den omtrek liggen.

Het zou niet goed zijn, zich daarover warm te maken.

Het is altijd verkeerd betrekkelijk kleine dingen op te blazen.

Maar er zijn ook kwesties, welke voor het leven des geloofs en het leven der kerk van meer dan gewoon gewicht zijn.

Daartoe behoort naar onze innige overtuiging ook de kwestie, welke Dr v. d. V. S. opwierp.

Zij raakt min of meer het hart van onze Gereformeerde doopsbeschouwing en moet ook invloed oefenen op onze Gereformeerde doopspraktijk.

Wij kunnen het niet anders zien, of Dr v. d. V. S. heeft hier een wissel verkeerd overgetrokken.

En wij beschouwen het als onzen plicht om te trachten den wisselstand weer in orde te brengen vóór en aler een trein zich daarop zou bewegen.

Deze polemiek voeren we waarlijk niet, omdat wij er lust in hebben.

Het ware ons veel waard geweest, indien zij achterwege had kunnen blijven.

Maar wij gevoelen het sterk: wij mogen niet anders.

In tegenstelling dan met wat wij daareven neerschreven, dat wat Dr v. d. V. S. voordraagt nog nooit onder Gereformeerden is vernomen, betoogt deze, dat wat hij beweert reeds bij Augustinus en Calvijn voorkomt.

Wij hebben in een vorig artikel reeds gekonstateerd, dat hij dit niet heeft kunnen bewijzen.

De citaten, welke hij gaf, roerden deze kwestie zelfs niet aan.

Van het deel hebben der ouders aan het sacrament van den Doop was hier geen sprake.

De ouders worden er noch in genoemd noch in aangeduid.

Maar wij stelden aan het eind de vraag of het dan wellicht door redeneering uit hun woorden zou kunnen worden afgeleid.

Nu laten wij Augustinus verder rusten.

Niet, omdat hij zich meer in een zin zou hebben uitgelaten, waaraan Dr v. d. V. S. houvast krijgt.

Indien iemand zulks zou meenen, willen wij daarover graag afzonderlijk handelen.

Maar we meenen Augustinus hier te mogen uitschakelen, omdat ook Dr v. d. V. S. zich niet indirect op hem beroept.

Ook dringt ons hiertoe de reden, dat Augustinus, dien wij hoog waardeeren, toch niet als een Gereformeerde autoriteit voor ons kan gelden.

Met Calvijn staat het anders.

Tot hem bepalen we ons dan ook.

Hoe poogt nu Dr v. d. V. S. zijn stelling uit Calvijn te bewijzen?

Door eerst enkele citaten te geven en daartuit

met dwing

andere kom

by den Doe

ontvangen?

Men zou

Maar lie

Hij houd

een kort b

is tusschen

en de „be

drielei. h

zaak” en

sehen die

gerel. doe

erlei tot h

ment”.

En nu ke

waarvoor w

vragen: „K

door mij

de den I

dittweede

dan heb

leverd e

Dech zoo

buitengewo

Hier moe

Wij moel

derscheiden

iets kan

zegel”, het

zonder nog

voudige re

Avondmaal

Het spree

van het Av

gerekend te

En hierin

ne — de

v. d. V. S.

In de vo

vijn niet

het sacram

over het

Dr v. d.

Calvijn — a

volgeling v

deze brief

waarin van

maakt, gehe

den aard d

maar over

tusschen de

Dr v. d.

hulp „de he

met Bulling

en duidelijk

in de Instit

clatie niet

daargelaten

een beetje

kourig de

zich in d

Opera Om

matorium, b

Eenmaal v

genheid bre

maar in ke

zijde 701 z

spreekt ove

Van de bri

twanlfde de

werp hoofd

1039. En i

Doop geha

Avondmaal

V. S. a

men juis

in Calv

Avondma

Indien o

droeg, zou

Maar zij

het zelf na

Men begi

wanneer m

den Doop

En hoe

gelegen.

Wij kun

nog niet a